

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K
J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **V. S.**, zastoupeného Mgr. Janem Olšiakem, advokátem se sídlem v Rakovníku, Vysoká 267/I, 269 01 Rakovník, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze, adresa pro doručování: p. schr. 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích ze dne 30. 6. 2003 č.j. 52 Az 201/2003-36,

takto:

I. Kasační stížnost se **z a m í t á.**

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á.**

O d ů v o d n ě n í:

Rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích jako soudu 1. stupně ze dne 30. 6. 2003 č.j. 52 Az 201/2003-36 byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2002 čj. OAM-3710/CU-06-C10-2001, kterým žalovaný žalobci neudělil azyl ve smyslu § 12, § 13 odst. 1 a 2, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a současně vyslovil, že se na žalobce nevztahuje překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu.

Vzhledem k tomu, že žalobce ve včas podané žalobě nenavrhoval žádné nové důkazy a toliko tvrdil, že jeho věc nebyla důkladně prošetřena a že se v jeho případě

nejedná o situaci na Ukrajině, ale čistě o záležitost osobní, soud 1. stupně přezkoumal správní spis a postup žalovaného. Přitom vycházel zejména z žalobcova návrhu na zahájení azylového řízení, protokolu o pohovoru s žalobcem jako uchazečem o azyl. Z těchto podkladů vyplynulo, že žalobce v azylovém řízení neuváděl žádné komplikace z důvodů politických, náboženských ani etnických a neuváděl ani žádné jiné negativní zkušenosti se státní moci v zemi původu – Ukrajině. Jediným žalobcem tvrzeným důvodem pak byly jeho nezaměstnanost, dluhy z hazardních her a obava z blíže neurčitého postupu věřitelů.

Soud 1. stupně konstatoval, že v azylovém řízení nebyly prokázány skutečnosti, které by odůvodňovaly obavy žalobce z pronásledování ve smyslu zákona o azylu, tedy z důvodů politických nebo pro jeho rasu, náboženství, národnost či příslušnost k určité sociální skupině, anebo pro zastávání určitých politických názorů a postojů. Jeho důvody byly zhodnoceny jako ryze ekonomické povahy, neodůvodňující bez dalšího oprávněnost žádosti o azyl. K žalobní námitce soud uvedl, že žalovaný zjistil skutečný stav věci v rozsahu nezbytném pro kvalifikované právní posouzení věci, jak to vyžaduje ust. § 32 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů. Rovněž tak nebyly shledány okolnosti udělení azylu za účelem sloučení rodiny nebo humanitárního azylu v případě hodného zvláštního zřetele podle § 13, resp. § 14 zákona o azylu. Soud 1. stupně proto dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když žalobcovu návrhu na udělení azylu nevyhověl. Dále konstatoval, že žalovaný nepochybil, když rozhodl, že se na žalovaného nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu. Žalovaný se možností existence takových překážek zabýval a v posuzovaném případě je neshledal, sám žalobce v azylovém řízení uvedl pouze obavy z blíže nespecifikovaného postupu svých věřitelů. Ze všech uvedených důvodů soud 1. stupně shledal rozhodnutí žalovaného zákonným a žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Včas podanou kasační stížnost žalobce – stěžovatel – odůvodňuje ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., když je přesvědčen, že řízení trpí vadou spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Naplnění tohoto důvodu spatřuje ve skutečnosti, že správní orgán zcela opominul vyjádření stěžovatele, že je ve své zemi pronásledován nejenom kvůli neuhrazenému dluhu, ale též z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, konkrétně etnické menšiny obyvatel romského původu. Z tohoto důvodu je v zemi původu diskriminován a krácen na svých občanských právech. Soud pak pochybil, jestliže pro tuto vadu správního řízení rozhodnutí žalovaného nezrušil. Proto stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, pobočka v Pardubicích, a věc tomuto vrátil. Stěžovatel zároveň žádá, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek ve smyslu ust. § 107 s. ř. s.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž popírá oprávněnost kasační stížnosti s tím, že jak jeho rozhodnutí, tak rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Přitom plně odkazuje na správní spis, zejména na podání a výpověď stěžovatele ve správním řízení. Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že byl v zemi původu pronásledován pro příslušnost k určité sociální skupině, kterou však blíže nespecifikuje, popř. pod ni zařazuje svou etnickou příslušnost k romské menšině, žalovaný se domnívá, že se jedná o zcela nové tvrzení. Žalovaný zdůraznil též fakt, že stěžovatel pobývá na území České republiky již od roku 1997 nebo 1998. Z uvedených důvodů považuje kasační stížnost

za účelově podanou a nedůvodnou, stejně jako návrh na přiznání odkladného účinku, a proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Kasační stížnost není důvodná.

Ze správního spisu v žádném případě nevyplývá, že by stěžovatel byl příslušníkem romské etnické skupiny. V návrhu na zahájení řízení o udělení azylu, stěžovatelem jako žadatelem podepsaném, je výslovně uvedeno, že se stěžovatel hlásí k ruské národnosti (etnické příslušnosti), a nejsou zde uvedeny žádné jiné než výhradně ekonomické důvody žádosti o azyl. Ani při osobním pohovoru se stěžovatelem, provedeném dne 17. 5. 2002, neuvedl tento, a to ani v náznaku, že by náležel k romskému etniku, natož že by tato skutečnost byla příčinou jeho žádosti o udělení azylu. Z protokolu o tomto pohovoru jasně vyplývá, že stěžovatel uváděl výhradně ekonomické obtíže, způsobené jeho nezaměstnaností a hraním hazardních her. Na přímou otázku, zda stěžovatel měl kromě těchto nějaké další potíže v zemi původu, výslovně uvedl, že neměl.

Nelze tedy přisvědčit tvrzení stěžovatele, že by skutkový stav, o který žalovaný správní orgán opřel své rozhodnutí, neměl oporu ve spise. Není-li obsahem spisu informace o příslušnosti stěžovatele k romskému etniku, nemohl ji žalovaný správní orgán učinit předmětem svého rozhodnutí. Tvrzený rozpor tu není. Krajský soud proto nepochybil, když žalobu zamítl.

K tomu je nutno dodat, že i kdyby zde byl dán stěžovatelem tvrzený rozpor skutkových zjištění žalovaného rozhodnutí se správním spisem, je podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. soud při přezkoumávání rozhodnutí správních orgánů vázán jak co do rozsahu napadených výroků rozhodnutí, tak i žalobními body. Jestliže tedy žalobce – stěžovatel - v žalobě ani jiném podání soudu 1. stupně neuvedl, jak to učinil v kasační stížnosti, že správní orgán nevzal v úvahu jeho příslušnost k romském etniku, ale naopak i zde zdůrazňoval, že důvody pro podání žádosti o azyl jsou dány jeho problémy ryze osobní povahy, soud 1. stupně nepochybil, když tyto skutečnosti nezkoumal.

Správní orgán musí umožnit žadateli o azyl sdělit v řízení všechny okolnosti, které považuje pro udělení azylu za významné, avšak není jeho úkolem předestřít důvody, pro které je azyl obvykle poskytován. Takovýto postup by vedl postupně ke zneužívání tohoto institutu. V daném případě žalovaný při zjišťování důvodů pro podání žádosti o azyl stěžovatelem postupoval naprosto korektně.

Nad rámec důvodů kasační stížnosti zkoumal Nejvyšší správní soud v souladu s § 109 odst. 3, věta za středníkem, nebylo-li řízení před soudem prvního stupně zmatečné nebo zda nebylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, anebo není-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a konečně není-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Skutečnosti odůvodňující takový závěr však neshledal. Podle odst. 4 v řízení o kasační stížnosti pak nelze přihlédnout ke skutečnostem, byly uplatněny po té, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí.

O žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti soud nerozhodoval s ohledem na skutečnost, že věc samu projednal přednostně, a to v nejkratším možném termínu.

O nákladech řízení pak Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., když žalobce - stěžovatel - neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů neuplatňoval a z obsahu spisu nevyplynulo, že by mu nějaké vznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 25. 11. 2003

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu